

РЕШЕНИЕ

№ 4214

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в
публично заседание на 16.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **1317** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба от Н. Й. Н. срещу Решение № 45 / 25.01.2011 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, представляващо отказ за предоставяне на информация по заявление вх. № 94НН/0011 от 18.01.2011 г.

Жалбоподателят счита, че отказът е в противоречие с материалния закон и иска съда да го отмени. Излага съображения, че административният орган не е обсъдил наличието на надделяващ обществен интерес в разпоредбата на чл.37, ал.1 т.2 от ЗДОИ.

Ответникът смята отказът за законосъобразен, като твърди, че не са били посочени данни за надделяващ обществен интерес.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно

законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно чл.28, ал.2, вр. чл.3 от ЗДОИ решението за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп се взема от органа, представляващ съответния задължен по закон субект, или от „изрично определено от него лице”. Лицето, което представлява Агенцията по заетостта, която в случая е задълженият субект по чл.3, ал.1 от ЗДОИ, е нейният изпълнителен директор.

Отказът следва да бъде постановен в законоустановена форма на „мотивирано решение” със задължителни изискуеми реквизити по чл.38 от ЗДОИ.

Процесното решение е постановено от изпълнителния директор на Агенцията по заповедта и в предвидената от закона форма, предвид което не са налице основания за обявяване на неговата нищожност по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

В същото време, съдът установява, че при издаването му са налице съществени нарушения на административно – производствените правила и не е съобразен материалния закон, и двете представляващи основания за отмяна, съгласно чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

С подаденото заявление Н. Н. е поискал да му бъде предоставена информация „за средствата, които фирма [фирма] е получила по програма на МТСП”, като от текста на заявлението е видно, че се визира програма за компенсиране на доходите на работниците и служителите поради преминаване от пълно към непълно работно време за 2009 г. За съществуването ѝ заявителят е разбрал от в. „Вестник 21”, бр.6 от 2009 г., в който пише, че на 23.03.2009 г. в Ч. бряг се е провело заседание на Съвета за сътрудничество към Дирекция „Бюро по труда”, на което били разгледани кандидатури на няколко лица –работодатели, между които е посочен и [фирма].

В оспореното решение на заявителя е отказано предоставянето на исканата информация с мотив: „Информацията не може да бъде предоставена на основание чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, тъй като засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата информация.”

На първо място, за да откаже при условията на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ предоставяне на искана информация, задълженото по ЗДОИ лице е следвало задължително да изпълни преди това предвидената в закона процедура за искане на това съгласие.

От доказателствата по делото е видно, че заявлението за достъп до информация е постъпило на 18.01.2011 г., а отказът е бил постановен още на 25.01.2011 г., без изобщо административният орган да е искал съгласието на заинтересовано лице.

Съдът в определение от о.з. 28.04.2011 г. изрично е указал на ответника, че не са налице доказателства за искане на разрешение от трето заинтересовано лице, липсата на изрично съгласие на което се визира в акта. Въпреки това, по делото не са представени такива, предвид което съдът приема, че административният орган изобщо не е търсил такова, в нарушение на императивните разпоредби на чл.31, ал.2 от ЗДОИ. Следователно не може да послужи като мотив за отказ обстоятелството, че не няма съгласие на третото лице, след като такова изобщо не е искано по предвидения процедурен ред.

Преди да постанови акта, административният орган следва да съобрази задължението си по чл.31 от ЗДОИ: Срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ може да бъде удължен, но с не повече от 14 дни когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ.

В тези случаи административният орган е „длъжен да поиска изричното писмено съгласие на третото лице в 7-дневен срок от регистриране на заявлението за достъп”.

В решението си за предоставяне на достъп съответният орган е длъжен да спазва точно условията, при които третото лице е дало съгласие за предоставяне на отнасящата се до него информация.

Следва да се има предвид, че дори и при неполучаване на съгласие от третото лице в определения срок или при изричен отказ да се даде съгласие, органът може да предостави информацията при условията на чл.31, ал.4 от ЗДОИ / в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице/ или да откаже мотивирано по реда на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, като отново следва да предостави частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен / чл.37, ал.2 от ЗДОИ/.

Тук административният орган следва да има предвид и разпоредбата на чл.31, ал.5, във връзка с чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ. Не е необходимо съгласието на третото лице в случаите, когато то е задължен субект и отнасящата се до него информация е обществена информация по смисъла на този закон, а такава е и информацията, която се създава и съхранява и от физически и юридически лица, но само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми.

При горното, след като става въпрос за информация относно разпределението на средства за компенсации от консолидирания държавен бюджет, искането на съгласие не е необходимо.

На второ място, административният орган е подбрал напълно формално към отказа, без изобщо да вникне в смисъла на поисканата информация. Ако го беше направил, щеше да установи, че исканата информация при така направената в заявлението формулировка е несъстоятелна.

Съдът отчита, че гражданинът очевидно е бил заблуден от цитираната по-горе публикация във в. „Вестник 21”, от текста на която може да се направи извод, че работодателите, между които и [фирма] са кандидатствали за получаване на средства от бюджета по програмата.

Всъщност по тази програма не работодателите не кандидатстват и не получават компенсации, а конкретни работници и служители.

Съгласно § 36 от ПР на Кодекса на труда се дава възможност на работодателите от 1 януари 2010 г. до 31 декември 2010 г. след предварително съгласуване с представителите на синдикалните организации и с представителите на работниците и служителите периодът, за който се въвежда непълното работно време по [чл. 138а, ал. 1](#) от КТ, да удължат с още три месеца, при условие че работодателят ползва мерки за запазване на заетост, финансирани от републиканския бюджет и/или Оперативната програма "Развитие на човешките ресурси".

С оглед компенсиране намаляването на осигурителния стаж и на трудовото възнаграждение на тези пострадали работници и служители е прието и Постановление № 44 на МС от 19.02.2009 г. за определяне на условията и реда за изплащане на компенсации на работници и служители, за които е установено непълно работно време, в икономическите сектори "Индустрия" и "Услуги", обн., ДВ, [бр. 16](#) от 27.02.2009 г. По смисъла на постановлението "Компенсации" са суми, определени в Националния план за действие по заетостта за съответната година, които се изплащат на работниците и

служителите, чиито доходи от труд се намаляват в резултат от преминаване от пълно към непълно работно време. Компенсациите са под формата на помощи поради обстоятелствата, предизвикани от въвеждане на непълно работно време от работодателя.

Следователно за получаване на помощи в програмата кандидатстват работници и служители, а не техните работодатели и средствата се изплащат на тях / чл.8 от Постановлението/.

При горната нормативна уредба, искането за получаване на информация в процесното заявление е некоректно и административният орган е следвало като даде съответни разяснения относно същността на програмата, за която се иска информация, да поиска от заявителя при условията на чл.29 от ЗДОИ да уточни нейния предмет и едва след това да вземе своето решение.

В този случай срокът по **чл. 28, ал. 1** от ЗДОИ започва да тече от датата на уточняването на предмета на исканата обществена информация, а ако заявителят не уточни предмета на исканата обществена информация до 30 дни, заявлението се оставя без разглеждане.

При горните аргументи съдът счита, че отказът е незаконосъобразен и следва да бъде отменен на основание чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

Доколкото производството е започнало по заявление на заинтересовано лице, по което компетентният административен орган дължи произнасяне, съдът следва да изпрати преписката за произнасяне по реда и в сроковете на ЗДОИ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, ал.3 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Й. Н. Решение № 45 / 25.01.2011 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

ИЗПРАЩА преписка на административния орган за ново произнасяне по заявление № 94НН/0011 от 18.01.2011 г. в сроковете и по реда на Закона за достъп до обществената информация и при съобразяване с мотивите на решението.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: